

Udenfor hvad der saaledes angaaer den 4de Paragraph, skal jeg med Hensyn til den 5te Paragraph tillade mig at bemærke, at det forekommer mig, som det Lidsrum af 20 Aar, der er bragt i Forslag af Udvalget, i hvilket Capitalen skulde være bunden saaledes, at Creditor ikke kunde opsigge den, allerede er et temmelig betydeligt Lidsrum, og at det nu ikke bør udvides, saaledes som der nu er foreslaaet, til 30 Aar. Det er et Vaand, som lægges paa Capitalen, som er meget betydeligt, og et Lidsrum af 20 Aar, i hvilket den, der tilforhandler sig Eiendommen, skulde være berettiget til at Capitalen skulde henstaae uopsigelig fra Creditors Side, er en saadan Begunstigelse, at den vist ikke bør udvides. Det er altsaa min Mening, at ligesom man aldeles ikke kan gaae ind paa det Forslag, som er stillet af en æret Landstingsmand, om at Capitalen skulde være uopsigelig fra Creditors Side for bestandig, saaledes bør man heller ikke gaae ind paa Forlængelsen af dette Lidsrum fra 20 til 30 Aar.

Blechingberg: Med Hensyn til den 3die Paragraph i Forslaget maa man holde for Die, hvorledes det gaaer til i Livet med Kjøb og Salg, med Laanforretninger og Sligt mellem Folk, der opholde sig paa forskellige Steder, og da er det en velbekendt Sag, at enten udfordres der Tillid, imedens man ordner de gjensidige Forhold, eller ogsaa er det nødvendigt, at Folk lade sig repræsentere ved Besuldmægtigede paa et og samme Sted, for at de kunne være samlede og under den fælleds Nærvarelse afgjøre slige Forhold. Dette, som er Noget, der følger af sig selv, er naturligviis ogsaa Noget, som Udvalget er gaaet ud fra i § 3. Har man ikke Tillid til hinanden maa man selv eller ved en Besuldmægtiget være tilstede; har man Tillid til hinanden, saa vil man ogsaa finde sig i, at der gaaer nogen Tid hen inden man faaer ordnet de gjensidige Forhold. Det var ganske nødvendigt, at § 3 i Udkastet maatte indeholde den Bestemmelse, at, om ogsaa Besidderen der erkendtes at være den, hvem det tilkom at udføre Skjodet, om ogsaa han gjorde det og selv om Bedkommende uden at have ordnet Forholdet til Fideicommisset sandt paa at lade disse Skjoder thinglæse og faae Nota om at det Fornødne endnu ikke

var berigtiget med Hensyn til Fideicommisset, saa kunde det naturligviis ikke medføre nogen Gyldighed mod Fideicommisset, men det var fornødent at der fra Justitsministeriet erhvervedes Tilstaaelse for at Berigtigelsen havde fundet Sted for alle disse Skridt kunde medføre, at den Gjenstand, hvorom der var Spørgsmaal, ophørte at betragtes som Fideicommiss-eiendom. Men medens dette paa den ene Side var en Selvfølge, og Noget som var aldeles nødvendigt i Fideicommissets Interesse, saa kunde man vel paa den anden Side tænke sig et Forhold mellem Besidderen og den, der indlob sig som Kjøber med Besidderen, der kunde gjøre det nødvendigt for ham at modtage Skøde og lade det thinglæse selv med Nota, som jeg nys nævnte; thi havde han end ikke Sikkerhed i Fideicommisset, forinden Forholdet var ordnet med Justitsministeriet, saa kunde han dog maaskee mene derved at vinde en større Sikkerhed mod Besidderen, han kunde i alt Fald vinde derved, at Besidderen ikke kunde foretage en ny Afhændelse, han kunde maaskee dermed mene at vinde det, at dersom Besidderen gif Fallit og der blev Spørgsmaal om hans Forhold til Fallitboet, hans Stilling da var af en anden Besskaffenhed, end dersom han ikke havde forsynet sig med et saadant Document. Det har ogsaa været Udvalgets Tanke ved Siden af den aldeles nødvendige Omfarg for Fideicommissets Interesse paa den anden Side at lette, saavidt muligt, Bedkommende Ordningen af de Forhold, der forelaae, og det Øvrige har man vist med Tryghed kunnet overlade til Forholdene, som de stille sig i det virkelige Liv.

Ved 4de Paragraph vil jeg meget gjerne bejsende, at jeg har havt nogen Tvivl i Hensende til disse Procenter, og har selv været mere tilbøielig til lavere Procenter, navnlig til 15 end til 20. Den Anskuelse har imidlertid faaet Overvægt hos Udvalget, at de Grunde, som ere nævnte i Motiverne, maatte føre til det Resultat, som Paragraphen gaaer ud paa. Den ærede Ordfører har bemærket, hvad der synes at kunne erindres mod det Forslag, som er stillet af en høitæret Landstingsmand, og som vil trække en Grundse mellem de 2 forskjellige Dele af det Provenü, som Afhændelsen kunde give, saaledes at man